

Święty Wojciech

PISMO PARAFIALNE

Nr 1(140)

• POZNAŃ •

Styczeń 2018 r.

Kadzidło – znak wznoszącej się modlitwy

W uroczystość Objawienia Pańskiego – święto Trzech Króli wspominamy trzech mędrców ze Wschodu, którzy pokłonili się nowo narodzonemu Królowi. Wśród darów złożonych Dzieciątku Jezus, oprócz złota i mirry, było także kadzidło. I to właśnie ono miało być wyrazem uznania Bożego pochodzenia Chrystusa.

Pierwsze kadzidła znane są najprawdopodobniej ze starożytnego Egiptu. U Greków i Rzymian używano ich podczas składania ofiar bogom, okadzania mieszkań chorych czy też pogrzebów. Chrześcijanie początkowo z dużym oporem odnosili się do wykorzystywania kadzidła w czasie liturgii. W 373 roku pojawił się zapis, zgodnie z którym wierni mieli zaprzestać używania kadzidła podczas pogrzebu, a wykorzystywać je raczej dla uczczenia Boga podczas liturgii. W kolejnych wiekach kadzidło zaczęło stosować podczas procesji biskupa przed sprawowaniem Eucharystii.

Dzisiaj kadzidło w liturgii wykorzystuje się znacznie

częściej. Używa się go podczas czytania Ewangelii, ofiarowania, przy wystawieniu Najświętszego Sakramentu w monstrancji, w obrzędach pogrzebowych, w czasie procesji.

Kadzidło kościelne jest mieszanką żywicy pozyskiwanej z drzew rosnących na obrzeżach pustyń Afryki i Półwyspu Indyjskiego.

Naczynie służące do kadzenia nazywa się trybularzem. Składa się ono ze specjalnej metalowej puszki

z przymocowanymi łańcuszkami. Wewnątrz puszki znajduje się pojemnik. Tam wkłada się rozpalony węgielek, który posypuje się kadzidłem. Dzięki temu z trybularza wydobywa się aromatyczny zapach...

Kadzidło stosowane w liturgii ma przede wszystkim znaczenie symboliczne – jest znakiem wznoszącej się modlitwy.

Krystyna Ludwiczak

„Serce dla bliźniego”

Już po raz drugi w naszej parafii została zorganizowana „akcja piernikowa”, której patronował ks. proboszcz Trojan. Dwie Małgosie, nasze parafianki, dzielnie zachęcały

skubnięcia przysmaku, lecz cel jaki przyświecał akcji charytatywnej hamował zapędy konsumpcyjne.

Praca zdobnicza przeciągnęła się do późnych godzin wieczornych z powodu dużej liczby pierników przeznaczonych do zdobienia, a wyniki prac można zobaczyć na naszej stronie parafialnej.

obecnych: małych i dużych do prac zdobniczych. Pierniki, dzięki którym w salce unosiła się przemiła woń przypraw korzennych, zostały dostarczone przez parafian w odpowiedzi na apel ks. Trojana.

Niekiedy „piernikowym plastykiem” towarzyszyła pokusa

Pięknie ozdobione i pachnące pierniki zostały przekazane na stół wigilijny dla bezdomnych, potrzebujących i samotnych, na wigilię zorganizowaną – jak co roku – na Targach Poznańskich.

W naszym kraju piernik początkowo był znany jako miodownik – ciasto chlebowe na bazie mąki i miodu, które (co charakterystyczne!) dojrzewało przez lata w piwnicach.

Początki jego wypieku są datowane na XIII lub XIV wiek.

Miodownik przyrządzano w dniu narodzin córki, a wypiekano dopiero w dniu jej zamążpójścia. I choć może się to wydawać nierealne, to w rzeczywistości tak właśnie było.

Przygotowywanie piernikowego ciasta zajmowało wiele czasu, wyrabiano je tylko raz w roku – zimą. Przez następnych 12 miesięcy znajdowało się ono w piwnicy. Jego przyrządzanie kończono przed kolejnymi świętami Bożego Narodzenia, a za pomocą specjalnych foremek nadawano piernikom przeróżne kształty.

Z czasem pierniczki stawały się coraz bardziej fantazyjne. W XIV wieku w Niemczech przybierały kształty tarczy herbowych, postaci rycerzy, królów lub motywów religijnych. Takie formy były dziełem artystów w dziedzinie cukiernictwa, którzy dbali o ich wyjątkowy wygląd. Nieraz kształty pierników miały znaczenie symboliczne: serca

oznaczały miłość, świnie – dostatek, a anioły – dobro.

Pierniki traktowano również jako lekarstwo; pierwszy zachowany przepis na pierniki znajdował się – co ciekawe – nie w książce kucharskiej, lecz w poradniku medycznym.

Swego czasu w naszym kraju popularne było powiedzenie: „Kto nie pija gorzałki i od niej umyka, ten słodkiego nie godzien kosztować piernika”. Pierniki stanowiły więc także zakąskę do wódki. Damy z kolei spożywały je na podwieczorek.

Produkcja pierników, znanych obecnie jako słodkie przysmaki, sięga czasów Gustawa Weesego. Pierwszą fabrykę, która istnieje nieprzerwanie do dzisiaj!, otwarto w 1751 roku w Toruniu. A w Poznaniu pierwsza siedziba fabryki przy ul. Małe Garbary, z niektórymi elementami wyposażenia, zachowała się do naszych czasów, chociaż z piernikami nie ma już nic wspólnego.

Andrzej Karczmarczyk

Tydzień Powszechnej Modlitwy o Jedność Chrześcijan (18-25 stycznia)

Tydzień Powszechnej Modlitwy o Jedność Chrześcijan, przypadający każdego roku między 18 a 25 stycznia, jest dla chrześcijan różnych wyznań na całym świecie czasem wspólnych spotkań, ekumenicznych nabożeństw, koncertów i modlitw.

Papież Jan Paweł II na temat ekumenizmu napisał w 1979 r. następujące słowa: „(...) prawdziwa działalność ekumeniczna oznacza otwartość, zbliżenie, gotowość dialogu, wspólne szukanie prawdy w jej pełnym znaczeniu ewangelicznym i chrześcijańskim, ale żadną miarą nie oznacza i nie może oznaczać zacierania granic tej prawdy wyznawanej i nauczanej przez Kościół”. Dialog ekumeniczny to droga długa i trudna. Wiele kroków na niej już zrobiono, dlatego trzeba mieć nadzieję, że uczniowie jednego Chrystusa będą nadal ze sobą rozmawiać.

Dekret o ekumenizmie Soboru Watykańskiego II czytamy, aby wierni Kościoła Rzymskokatolickiego troszczyli się o braci odłączonych, modlili się za nich i pierwsi wychodzili im naprzeciw.

Najtrudniejszymi sprawami w dialogu ekumenicznym są: prymat papieski i pojęcie nieomyłności papieskiej. Problem ten dotyka relacji między Kościołem katolickim a innymi wyznaniem chrześcijańskimi. Dzisiaj kościół prawosławny nie uznaje pierwszeństwa biskupa Rzymu nad całym Kościołem. Podejmuje dyskusję na temat jego pierwszeństwa honorowego. Coraz częściej pojawiają się także wypowiedzi duchownych protestanckich o możliwości przyjęcia honorowego prymatu papieża.

Najbardziej trudnym problemem Kościoła pozostaje cały czas kwestia wspólnoty eucharystycznej. Chrześcijanie różnych wyznań odmiennie przeżywają liturgię. Msza katolicka składa się z dwóch zasadniczych części: liturgii słowa i liturgii eucharystycznej. Eucharystia ta jest pamiątką śmierci i zmartwychwstania Chrystusa. W prawosławiu mianem liturgii określa się nabożeństwo, podczas którego sprawuje się Eucharystię. Jest ona najważniejszym nabożeństwem i misterium Kościoła. Wierni przyjmują Komunię św. pod dwiema postaciami. W nabożeństwie ewangelickim mamy do czynienia ze słowem Bożym i sakramentem ołtarza, nazywanym sakramentem Wieczerzy Pańskiej. Bez kazania nie może odbyć się żadne nabożeństwo, a także ślub czy pogrzeb. Liturgia to, niestety, nie jedyny problem dzielący wspólnoty chrześcijańskie. Różnice dotyczą także Osób Trójcy Świętej, Matki Bożej, sprawowania sakramentów, a także pojęcia grzechu.

Oprócz Tygodnia Powszechnej Modlitwy o Jedność Chrześcijan, charakter ekumeniczny ma w Polsce również Wigilijne Dzieło Pomocy Dzieciom, prowadzone przez rzymskokatolicką Caritas, ewangelicką Diakonię i prawosławny Eleos. Co roku są organizowane także Ekumeniczne Dni Biblijne. Nabożeństwa ekumeniczne w ramach tych dni odbywają się w różnych kościołach na terenie całego kraju. Każdego roku słowo na Ekumeniczne Dni Biblijne przygotowuje inny Kościół.

Krystyna Ludwiczak

Al-Anon... w naszej parafii

Spotkania Al-Anon, Grupa Rodzinna „Sofia”, godz. 19.00... Tylko tyle informacji udało mi się uzyskać o działalności ruchu Al-Anon w naszej parafii. To tak niewiele! Stąd zaraz nasunęło mi się pytanie. Dlaczego tak mało wiemy o tej wspólnoty? Czy wokół nas nie ma osób, których najbliżsi borykają się z uzależnieniem od alkoholu? Ależ są!

We wspólnoty Al-Anon działają głównie kobiety – żony członków AA. Same niewiele o sobie mówią. W pewnym momencie uświadomiły sobie, że muszą coś z sobą zrobić, coś w sobie zmienić. Gdy ich mężowie uczęszczali na mityngi, one także zbierały się razem, rozmawiały o swoich problemach, starając się pomóc sobie nawzajem. Z tej realnej potrzeby dzielenia się z innymi narodził się właśnie ruch Al-Anon.

I kolejne pytanie... Kiedy to było? Tu z pomocą przyszedł mi Jacek, szafarz Najświętszego Sakramentu. Okazało się, że w naszej parafii mieszka Anna F. – matka ruchu Al-Anon w Polsce!

Anna ma właściwie na imię Olga... Pani Olga prosiła mnie o zachowanie anonimowości, stąd, szanując jej wolę, nie zamieszczam zdjęć, nie podaję nazwiska ani adresu... Dla niej najważniejszą sprawą jest idea ruchu Al-Anon.

W pierwszej połowie lat 70. ubiegłego wieku w Poznaniu utworzono pierwszą w Polsce grupę terapeutyczną dla żon alkoholików, którzy leczyli się w poradni przeciwalkoholowej i byli zrzeszeni w AA – Eleusis. W którymś momencie dotarła do nich informacja o wspólnoty Al-Anon. Przekazali ją swoim żonom. Potem Hanka J., członkini Al-Anon z Kanady, nawiązała korespondencję z Anną F., żoną jednego z założycieli Eleusis.

Owoce kilkuletniej wymiany listów stała się pierwsza Grupa Rodzinna Al-Anon „Ariadna”, zarejestrowana w 1980 r. w Biurze Służby Światowej w Nowym Jorku. Hanka J. sukcesywnie przez 10 lat przesyłała materiały oraz tłumaczenia najważniejszych zasad programu Al-Anon.

W tym samym roku, dzięki wsparciu ówczesnego proboszcza – ks. Hieronima Lewandowskiego, zawiązała się także w naszej parafii grupa Al-Anon („Sofia”). W 1984 roku w Poznaniu istniały już trzy takie grupy.

Uczestnicy cotygodniowych spotkań grupy „Sofia” zbierali się na probostwie, aby wspólnie modlić się i rozmawiać o sytuacjach rodzinnych, nieść pomoc duchową i osobistą. Dowiadywano się, czym jest alkoholizm i jak wpływa on na rodzinę. Spotkania były i są bardzo ważne – mówiła Pani Anna – alkohol niszczy przecież uczucia, to choroba psychiczna. (Przy okazji, w kontekście toczonych obecnie dyskusji, zapytałem, w jaki sposób ograniczenie dystrybucji alkoholu: punktów i godzin sprzedaży może wpłynąć na proces zdrowienia. Pani Anna jednoznacznie stwierdziła, że jednak, że prohibicja nie jest najlepszą metodą leczenia z alkoholizmu!).

Obok wspólnych spotkań, istotną sprawą było także opracowanie jednolitego programu działania Grup Rodzinnych Al-Anon. Program DWANASTU STOPNI zawierał 12 – starannie przemyślanych – stopni (kroków). To program dochodzenia do zdrowia psychicznego, emocjonalnego i duchowego, mający już dość długą tradycję i sprawdzony w praktyce.

Kroki do trzeźwości!

1. Przyznaliśmy, że jesteśmy bezsilni wobec alkoholu i że nie jesteśmy w stanie kierować naszym życiem.
2. Uwierzyliśmy, że Siła Większa od naszej własnej może nam przywrócić równowagę ducha i umysłu.
3. Postanowiliśmy powierzyć naszą wolę i nasze życie opiece Boga – jakkolwiek Go pojmujemy.
4. Przeprowadziliśmy szczerą i odważny rachunek sumienia.
5. Wyznaliśmy Bogu, sobie – we własnym sumieniu – i drugiemu człowiekowi istotę naszych błędów.

6. Z całkowitą gotowością powierzyliśmy Bogu usuwanie wszelkich słabości naszego charakteru.

7. Prosiłiśmy Boga z pokorą, aby usunął nasze wady.

8. Sporządziliśmy listę osób przez nas pokrzywdzonych i postanowiliśmy im wszystkim zadośćuczynić.

9. Naprawiliśmy popełnione błędy i krzywdy wyrządzone wszystkim ludziom – gdy tylko było to możliwe bez uszczerbku dla nich lub dla innych.

10. Prowadzimy w dalszym ciągu rachunek sumienia; w razie popełnienia błędu jesteśmy gotowi do niego się przyznać.

11. Poszukujemy przez modlitwę i medytację coraz doskonalszej więzi z Bogiem, jakkolwiek Go pojmujemy, prosząc jedynie o poznanie Jego woli i o siłę do jej wypełnienia.

12. Dzięki stosowaniu dwunastu stopni dostąpiliśmy duchowego przebudzenia. Staramy się nieść posłannictwo innym ludziom, a zasady te stosować we wszystkich naszych działaniach.

Obecnie w Polsce jest zarejestrowanych ponad 390 grup Al-Anon (jedna grupa przypada na ok. 97.000 mieszkańców). W Poznaniu działa 13 grup. Grupy Rodzinne Al-Anon są wspólnotą krewnych i przyjaciół alkoholików. Istnieją po to, aby wspólnie rozwiązywać problemy poprzez dzielenie się doświadczeniem, siłą ducha i nadzieją. Jesteśmy przekonani, że alkoholizm to choroba rodzinna, a zmiana naszego nastawienia może przyczynić się do wyleczenia z niej.

Al-Anon nie jest ruchem związanym z żadną sektą, wyznaniem, ugrupowaniem politycznym, organizacją lub jakąkolwiek instytucją. Nie bierze udziału w żadnych sporach. W sprawach, które nie dotyczą wspólnoty, nie zajmuje żadnego stanowiska, nie popiera ani nie odrzuca. W Al-Anon nie ma składek członkowskich; grupy są samowystarczalne dzięki dobrowolnym datkom uczestników spotkań. Jedynym motywem działania w Al-Anon jest niesienie pomocy rodzinom alkoholików; pomocy realizowanej poprzez praktykowanie DWUNASTU STOPNI, przez serdeczność okazywaną członkom rodzin oraz dodawanie odwagi samym alkoholikom.

Modlitwa grup Al-Anon o pogodę ducha:

*Boże, użyż mi pogody ducha,
abym godził się z tym, czego nie mogę zmienić,
odwagi, abym zmienił to, co mogę zmienić
i mądrości, abym odróżniał jedno od drugiego.*

PARAFIALNY KLUB SENIORA

- Miejsce spotkań: salka parafialna,
- Czas spotkań: godz. 11.30 – 14.00,
- Program: rozmowy i dyskusje przy kawie lub herbacie i czymś „słodkim”, wspólne oglądanie dobrego filmu, wyjazdy do pobliskich parafii...

Terminy spotkań w 2018 r.:

17.01.2018
31.01.2018
13.02.2018
28.02.2018
14.03.2018
4.04.2018
14.04.2018
9.05.2018
30.05.2018
6.06.2018

Przerwa wakacyjna

12.09.2018
26.09.2018
10.10.2018
24.10.2018
14.11.2018
28.11.2018
12.12.2018

Radio Emaus już po raz szósty ogłosiło konkurs na najciekawszą inicjatywę parafialną archidiecezji poznańskiej „**Po prostu dobry pomysł**” im. ks. Bogusza Lewandowskiego.

Rozstrzygnięcie VI edycji konkursu odbyło się w siedzibie Radia Emaus w październiku ubiegłego roku, w 11 rocznicę śmierci patrona konkursu.

A oto wyniki: **Oratorium Salezjańskie** (Poznań, parafia św. Jana Bosko) – I miejsce, **Parafiada u Wszystkich Świętych** (Kórnik, parafia Wszystkich Świętych) – II miejsce oraz **Gostyński Bieg do Pustego Grobu** (inicjatywa Filipińskiej Szkoły Nowej Ewangelizacji w Gostyniu) – III miejsce. Laureatów obdarowano nagrodami ufundowanymi przez organizatorów konkursu.

Gratulujemy zwycięzcom!

*Redakcja pisma parafialnego
„Święty Wojciech”*

Z A P R A S Z A M!

Proboszcz parafii pw. św. Wojciecha w Poznaniu
ks. Trojan Marchwiak

Kalendarium

- 1 I** Świętej Bożej Rodzicielki Maryi, uroczystość; Nowy Rok; Światowy Dzień Modlitw o Pokój
- 6 I** Objawienie Pańskie, uroczystość
- 7 I** Chrzest Pański, święto
- 18-25 I** Tydzień Powszechnej Modlitwy o Jedność Chrześcijan
- 25 I** Nawrócenie św. Pawła, Apostoła, święto

2018

Odeszli do wieczności

Sabina Małgorzata Glapka (l. 89), ul. Wolnica

Wieczny odpoczynek racz jej dać, Panie!

INFORMATOR PARAFIALNY

Aktualni duszpasterze:

ks. Trojan Marchwiak, proboszcz; ks. Jerzy Stranz, rezydent;
ks. Mieczysław Mikołajczak.

Porządek Mszy św.:

– w niedziele i święta – 8.00, 9.30, 11.00 (dla uczniów szkoły podstawowej), 12.15 (dla młodzieży), 18.00 i 20.15 (akademicka)
– w święta będące dniami pracy – 8.30 i 18.30
– w dni powszednie: 8.30 i 18.30.

Spowiedź św.:

– 15 min przed każdą Mszą św. i w sobotę od godz. 18.00
– w I czwartek miesiąca od godz. 17.00
– w I piątek miesiąca w godz. od 16.00 do 19.30.

Adoracja Najświętszego Sakramentu:

– w I czwartek miesiąca od 17.00 do 18.30, w pozostałe czwartki od 18.00 do 18.30;
w soboty od 18.00 do 18.30.

Chrzty: II sobota miesiąca, godz. 18.30 i IV niedziela miesiąca, godz. 12.15.

Biuro parafialne (tel. 793 842 860; 61 851 90 12): w poniedziałki i piątki, godz. 16.30-17.30; we wtorki i czwartki, godz. 9.00-10.00 (z wyjątkiem I piątku miesiąca i świąt).

Parafialny Zespół Caritas: I poniedziałek miesiąca, godz. 19.00.

Członkowie Żywego Różańca: II sobota miesiąca, godz. 8.30.

Spotkania biblijne: II i IV środa miesiąca, godz. 19.00.

Spotkania AA: piątek, godz. 19.00.

Spotkania Al-Anon: środa, godz. 19.00.

Modlitwa o jedność chrześcijan: czwartek, godz. 20.00.

Parafialny Klub Seniora – „Spotkania z dobrym filmem”: godz. 11.30; terminy spotkań na cały 2016 r. podano na tablicy ogłoszeń.

Konto parafii: Bank Zachodni WBK S.A. 85 1090 1362 0000 0000 3602 2318.

Strona internetowa parafii: www.swietywojciech.archpoznan.pl.

E-mail parafii: swietywojciech@archpoznan.pl.

Pismo parafialne „Święty Wojciech”: miesięcznik, nakład 300 egz.

Wydawca: Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Wojciecha, Wzgórze św. Wojciecha 1, 61-748 Poznań.

Redaguje zespół (w porządku alfabetycznym): Leszek Helak, Małgorzata Helak, Andrzej Karczmarczyk, Wiesław Kasprzak (skład komputerowy), Krystyna Ludwiczak, Justyna Łopaczyk, ksiądz Trojan Marchwiak (proboszcz parafii i opiekun redakcji), Bolesław Psuja (członek Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Prasy Parafialnej), Michał Sójka.

Druk: Drukarnia GRAFIKA, ul. Leszka 22, 61-062 Poznań, tel. 61 876 89 08.

Redakcja nie zwraca niezamówionych tekstów i zastrzega sobie prawo do ich adiustacji. Nie odpowiadamy za treść ogłoszeń.

Parafia nie czerpie żadnych korzyści materialnych z tytułu wydawania miesięcznika. Ofiary złożone na ogłoszenia i reklamy są przeznaczane na pokrycie kosztów druku. Reklamy i ogłoszenia przyjmowane są w biurze parafialnym.

Pozwalamy sobie przypomnieć, że wysyłając określoną sumę na parafialne konto bankowe, można uzyskać podstawę do odliczenia od podatku za bieżący rok podatkowy. W tytule wpłaty lub przelewu niezbędny jest dopisek: „**darowizna na cele kultu religijnego**” lub „**darowizna na cele statutowe Kościoła katolickiego**” albo „**darowizna na Kościół**”. Konto bankowe parafii: 85 1090 1362 0000 0000 3602 2318.